

den Klage over Rigshospitalet, som jeg før nævned, ogsaa en Klage over Hjemmet for Vanføre og ganske særlig over Dr. Panum. Jeg kan ikke paa staaende Fod besvare denne Klage, da jeg kender for lidt til Dr. Panum, men i Bestyrelsen har Ministeriet jo en tilsynsførende med denne Institution, nemlig det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), og naar det ærede Medlem siden faar Ordet, antager jeg, at han, som er mere kendt med Hjemmet end jeg, vil omtale Klagen. Naar det ærede Medlem fra Helsingør fremkom med en Beklagelse over, at vor offentlige Forsorg var tilbøjelig til at bygge for store og paladslignende Bygninger, som man indrettede saaledes, at de, for hvem de var bestemte, og som tidt var kommet fra fattige Kaar, ikke følte sig rigtigt hjemme, fordi de var for store og flotte, er jeg enig med det ærede Medlem; jeg har den samme Fornemmelse. Blandt alle de mange Institutioner for offentlig Forsorg, som henhører under mit Ministerium, synes imidlertid Hjemmet for Vanføre at have indrettet sig fornuftigst; hvad Bygninger angaar. Det har f. Eks. ude paa Kokkedal indrettet et Sommeropholdssted, hvor vanføre kan komme til Kræfter, og dette Hjem er indrettet sparsommeligt og tarveligt, men dog hyggeligt. Den Maade, hvorpaa dette Hjem er indrettet, og den Maade, hvorpaa den ypperlige Plejemoder derude omgaaes Børnene, er et Eksempel til Efterfølgelse.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ønskede Tilskuddet til Børnehjemmene forhøjet ligesom i Fjor og ønskede, at man allerede ved Juletid kunde udbetale noget til disse Børnehjem. Jeg antager, at det ærede Medlem vil tage Initiativet til, at der bliver ført en Forhandling om denne Sag mellem Finansudvalget og mig, og jeg skal stille mig meget velvilligt. Det ærede Medlem har sikkert Ret i, at Bygningerne mange Steder er uforsvarlige, og der er ingen Tvivl om, at Staten maa skride til lidt efter lidt at hjælpe paa de værste Mangler. I Aar er Forholdene saaledes, at vi gerne vil undgaa Bevillinger hertil, men saa snart Statens økonomiske Forhold bliver saaledes, at man kan tage den Sag op, bør det sikkert ske, thi der er i allerhøjeste Grad Trang dertil.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) omtalte Statens Institut for talelidende. Det ærede Medlems Skildring var ganske korrekt og meget indgaaende, hvad der ikke

er underligt, da det ærede Medlem har siddet i den Kommission, der blev nedsat til Undersøgelse af Forholdene. Forholdene paa Instituttet, baade hvad angaar Bygningerne og Undervisningens Forhold, er saa daarlige, at der efter min Mening absolut maa gøres noget. Jeg skal i Efteraaret invitere det ærede Finansudvalg ud at se paa dette Institut for talelidende, for at det ved Selvsyn kan overbevise sig om, at det er nødvendigt, at der foretages et eller andet, og jeg vil da kunne faa en Forhandling med Finansudvalget om denne Sag.

Jeg har endnu kun een Sag at omtale, nemlig den Henvendelse, som det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) kom med angaaende Besættelsen af Forstanderembedet ved Skaarup Seminarium. Allerede een Gang i min Minister tid, for et Par Aar siden, har jeg besat et Forstanderembede, nemlig Forstanderembedet ved Vejle Forskøleseminarium — jeg antager, det var den Besættelse, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sigtede til, og som han fejlagtigt mente var foregaaet under et tidligere Ministerium. Da det skulde besættes, var det naturligt for mig som begyndende Minister meget nøje at overveje, hvilket Princip jeg skulde lægge til Grund ved Besættelsen af et saa vigtigt Embede som Forstanderembedet ved et Seminarium. Efter at jeg meget nøje havde gennemtænkt Sagen, og efter at jeg havde forhandlet med adskillige, som jeg mente maatte være særlig kyndige paa det Omraade, kom jeg til det Resultat, at det aldeles overvejende Hensyn, som maatte tages ved Besættelsen af et saadant Forstanderembede, maatte være det pædagogiske. Det blev klart ved at se ud over, hvad der var sket tidligere, at der undertiden var begaaet Misgreb ved, at man havde sat dette Hensyn i anden Række og først og fremmest havde taget teologiske Hensyn. Det er fremdeles min Overbevisning, at skal vor Folkeskole faa den opdragende og kulturelle Betydning, som den bør have, maa et af de vigtigste Midler være, at man besætter Seminariernes Forstanderpladser med de allerdygtigste og mest fremragende Pædagoger, det er dem, der besidder størst Evne til at udanne Lærere for den danske Ungdom. Den Gang jeg besatte Forstanderembedet i Vejle, fulgte jeg dette Princip, og skønt den Mand, der blev ansat — jeg skal for øvrigt ikke ransage Hjerter og Nyrrer —, vist ikke i teologisk Hen-